

Telegraful Român

Organ național-bisericesc. — Intemeiat în 1853 de Mit

2 ex. (Of.)
Asociațiunea pentru literatura română și
cultura poporului român
Sibiu

Str. Șaguna 8

Abonamentul:

Pentru parohii cl. I Lei 7000.— cl. II Lei 5000.—
cl. III Lei 3000.— Particulari Lei 7000.— Autorități
și strălănite Lei 15.000.— De sprijin Lei 20.000.—

Articole și corespondențe

se adresează REDACȚIEI Telegraful Român Sibiu
strada Mitropoliei Nr. 45. — Articole nepublicate
nu se înapoiază. — Scrisori nefrancate se refuză.

Prețul inserțiunilor

un cm.² 20 Lei pentru odată, dacă se publică
de mai multe ori se dă rabat corespunzător

Abonamentele și inserțiunile

se adresează ADMINISTRAȚIEI ziarului Tele-
graful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Optimism politic și religios

Cu oarecare întârziere, ne facem o datorie spunând câteva cuvinte în legătură cu articolul „Viitorul Europei”, publicat de d. Eduard Beneș în ziarul „New-York Times” și reprodus de „Jurnalul de dimineață” din Capitală.

Cum arată însuși titlul articolului, e vorba de o privire de ansamblu, pe care președintele Cehoslovaciei o aruncă asupra stărilor politice și sociale la care trebuie să ne așteptăm de acum înainte. Cu clarviziunea unui încercat om de stat și cu temeinică motivare istorică, sociologică și psihologică, d. Beneș analizează stările prezente, din care se desprind, ca din niște premize logice, liniile viitorului mai apropiat și mai îndepărtat. Un viitor pe care d-sa îl vede în culori optimiste.

Noi, aici, nu putem prezenta și discuta în toată amplitudinea lor vederile premierului cehoslovac, ci ne mărginim să desprindem câteva fraze din foarte interesante d-sale prognosticări privitoare la viața religioasă a omenirii după încheierea păcii.

Dintru început trebuie să exprimăm bucuria noastră că un om cu atât de largi vederi politice se arată optimist cu privire la viitorul religiei și Bisericii. Dl. Beneș prevede că «în toată Europa va fi o hotărâtă alinare spre stângă». Dar, de unde ne-am aștepta să tragă de aici încheierea că viața religioasă va avea de suferit, democratizarea popoarelor însemnând desrădăcinarea religiozității, d-sa declară dimpotrivă, că «foarte curând după conferința păcii, viața religioasă a Europei va fi mai adâncă și mai sinceră decât aceea din trecut și că unul din roadele imediate va fi o toleranță și o înțelegere mult mai mare în materie religioasă».

Mărturia aceasta, foarte prețioasă, e bine să o accentuăm în deosebi față de unii condeieri ai presei românești, care în elanul lor progresist văd o piedică în creștinism și Biserică. Acelora, dacă nu se mulțumesc cu argumentările noastre — scoase din evoluția vieții morale și sociale a omenirii civilizate, sub dogoarea principiilor umanitare creștine — trebuie să le atragem atenția asupra religiozității adânci de care dau dovadă popoarele anglo-saxone, popoare nu numai foarte civilizate, dar și foarte democratice. Și trebuie să le mai amintim faptul că religiozitatea n'a dat niciodată înapoi când a fost oprămată, ci dimpotrivă, ca dinamita, care face o explozie cu atât mai teribilă cu cât întâmpină o rezistență mai mare, religiozitatea s'a întărit prin martirii ei și a renăscut cu forțe noi atunci când adversarii ei o credeau nimicată. Și aceasta pentru că religiozitatea este strâns legată de ființa omului și omul nu se vrea mutilat tocmai în lăturea cea mai adâncă a ființei sale.

În ultimele câteva decenii, Bi-

serica a fost solicitată sau forțată la atitudini ce țin de vremelnicia lucrurilor pământești, deși ea este, prin menirea ei, păstrătoarea și propagatoarea adevărilor și valorilor veșnice. Furtună, când se deslanșue, nu alege ce rupe în cale.

Dar, după furtună vine calmul și atunci se face lumină. După vremurile de încordare pe care le trăiește omenirea de atâtea ani de zile, va veni odată liniștea mult dorită. Poate nu atât de curând. Dl. Eduard Beneș prevede că frământările vor dura mai ales în unele țări încă multă vreme după încheierea păcii, dar un lucru este sigur, după părerea d-sale și a noastră: «Va fi o mai mare libertate pentru religie și Biserică». Biserica adică își va intra în matca sa, va fi lăsată să-și propoveduiască adevărurile mântuitoare și să călăuzească pașii credincioșilor săi pe calea arătată de Iisus Hristos. Faptul că însăși Sovietele au recunoscut Biserică Ortodoxă, este într-adevăr «un eveniment de primă semnificație», cum se exprimă dl. Eduard Beneș. Și dacă, după d-sa, «aceasta înseamnă că nu există o contradicție fundamentală între comunism și creștinism», apoi, fără să intrăm aici în discutarea acestei vaste probleme, trebuie să recunoașcă oricine că următoarea etapă a comunismului urmează, în ordinea pământească a lucrurilor, aceleași scopuri umanitare: dreptatea și fericirea tuturor și a fiecăruia după meritele sale. Dacă temeiurile metafizice și metodele de realizare diferă de-o parte și de alta, cel puțin comun ca le apropiu și îngăduie nădejdea ca în viitor să nu se mai întâmple ciocniri violente între Biserică și diferitele state, ciocniri din care au suferit și Biserica și statele respective. «Nu prevăd, zice dl. Eduard Beneș, nici una din acele ciocniri între Biserică și stat, care au făcut mult spre a destrămintărea forță a celei de a treia republici franceze».

Intr-adevăr cine cunoaște istoria Franței moderne, în sânul căreia s'au experimentat toate ideologiile politice și sociale ale vremurilor mai noi, știe cât sbucium, câte lupte — și cu ce grave consecințe — a trebuit să îndure poporul francez din pricina luptei între Biserică și stat, între veleitățile politice ale romano-catolicismului și veleitățile ateiste ale statului francez.

La noi, din mila lui Dumnezeu, Biserica nu s'a înstrăinat de popor și de nevoile lui, n'a făcut politică pe cont propriu și de aceea n'a venit niciodată în conflict cu statul, chiar atunci când statul a luat înfățișare occidentală și s'a inspirat din ideologia unor țări în conflict cu Biserica. De aceea prevederile dlui Eduard Beneș cu privire la raporturile armonioase dintre Biserică și stat în viitoarea orânduire a lumii sunt pen-

Ridică, frate, crucea sus!

A mai repeta că vremurile sunt grele, dar a rămâne într-o stare de expectativă într-o vremea mai bună fără a contribui cu nimic, nu face cinste nici unui bun român, cu atât mai puțin unui preot. Că neamul românesc pătimește astăzi, nu trebuie să ne mire pe noi care cunoaștem doar cât a pătimit și în trecut pentru păstrarea ființei sale și a credinței strămoșești. Așa s'au câștigat marile biruințe din trecut, cu care ne mândrim noi astăzi, cu sânge și cu suferințe. Poporul însuși a sesizat acest adevăr în frumoasa legendă a mănăstirii Argeșului, că la temelia înfăptuirii tra-nice trebuie să jertfești, dacă nu pe tine, pe ceea ce ai mai drag. Viitorul va reduce și războiul acesta la o dată și câteva nume, iar întregul lui cortegiu de jertfe și de suferințe se vor topi în dosul unei biruințe sau înfrângerii. Noi credem însă că în tristarea de azi se întrezărește bucuria de mâine. Și mare va fi mulțumirea noastră a preoților, dacă ni se va recunoaște, fără a o cere, ca am sunat și noi în cenușa tristeții și amărăciunii de astăzi, pentru a răscoli cărbunii ce-au mai rămas și a aprinde flacăra bucuriei de mâine.

Dacă vremurile sunt grele, noi preoții știm că este Cineva, care le ține cumpăna în mână, că viermele nu se poate ridica până la astre și că oricât ar ridica cineva piatra spre cer, ea tot la pământ cade, poate chiar în capul lui. Nimeni și nimic nu ne va despărți pe noi de cerul nădejdi noastre. Insuși Mântuitorul a spus: «Nu vă temeți de cei ceucid trupul, iar sufletul nu pot să-l ucidă» (Matei 10, 28). Dacă trupul nostru și al țării sângerează, sufletul nu ni-l poate robi și lua nimeni.

Sufletul acesta al Neamului avem noi preoții a-l păzi și a-l ține curat. Avem datoria a înălța conștiința noastră românească și creștinească, printre norii bombelor și păsărilor de oțel aducătoare de moarte, la Dumnezeu milor, care nu ne va părăsi nici de data aceasta. Nu cu mulțimea oștilor și alt ajutor omenesc au biruit strămoșii, ci prin marea lor credință și prin cauza lor dreaptă pentru care luptau.

Un om, ca și un neam, nu trăiește numai prin lauda trecutului, ci prin lupta lui prezentă, spre a fi la înălțimea trecutului, dacă nu a-l depăși. La fel noi ne mândrim cu ce-a-a făcut preoțimea în trecut, dar liniște

tru țara noastră mai îndreptățite ca pentru oricare alta.

«Cei care privesc mult înainte, spune președintele Cehoslovaciei, n'au nevoie să fie pesimiști». Și noi, la rândul nostru, mărturisim că nu avem de ce să fim pesimiști, cât timp știm că suntem în slujba adevărului, a dreptății și a iubirii de oameni.

EM. V.

să nu avem, dacă nu sântem și noi pe aceeași linie de vrednicie. Nu dela un preot a pornit acel vers, care a cuprins pentru veacuri ce a fost odioasă «preoți cu crucea'n frunte, căci oastea e creștină», ci e un omagiu de recunoștință venit dinafară. Deci, de «există pe undeva vreun preot, care să fi lăsat crucea jos, este momentul să-i spunem: scutură-ți fruntea de gânduri apăsătoare, frate, și ridică crucea sus. Imperativele chemării noastre vin din altă lume, spre care să ridicăm nu numai fruntea noastră, ci fruntea neamului întreg, ca să bine-merităm și noi dela el. Este vremea unică de a aduce biruința creștină și prin Biserică, de care să legăm atâtea suflete desorientate, legate până acum prea mult de lumea aceasta și de fiii oamenilor.

Noi știm răspunderea chemării noastre și am primit poruncile vremii dela mai marii noștri. Trăind în mijlocul poporului, cunoaștem îndămirile actuale ale preotului. Pe lângă unele generale, sânt altele care variază după împrejurări și după loc, neputând fi prevăzute de cineva. Ajungă-i preotului numai dragostea de Hristos și de neam, ca să le înfăptuiască și să le dea viață la toate, ca în fruntea tuturor să strălucească Crucea lui Hristos și în toate să se simtă prezența Bisericii, prin noi nevrednicii.

Oricine s'a bucurat, când a citit pe listele de subscripții pentru ajutoarea sinistrărilor din București multe nume de preoți, în timp ce alte categorii cu beneficii și pretenții mai mari nu s'au văzut deloc. În orice caz exemplul lor i-a cinstit și pe ei, și pe noi toți. Purtăm un dar special și o haină aparte care ne deosebește de restul lumii. Să luăm seama dar, că ceea ce face un preot în vreun loc, un lucru vrednic sau nevrednic, cinstește sau necinstește, înalță sau coboară, în același timp, pe toți câți poartă această haină neagră. Acum, mai mult ca oricând, să cinstim această haină preoțească.

Noi preoții avem un prestigiu, pe care alții nu-l au și cu care noi putem să înfăptuim multe. Poporul ne cinstește cu numele «părinte», și ce nu face un părinte pentru copiii lui? Să merităm mai mult decât oricând acest nume, făcându-ne, după vorba apostolului, tuturor toate, îndeplinind pe unele și nelăsând pe celelalte. Preotul trebuie să stea nu numai la locul de cinste, ci în frunte la toate, cu umărul la toate, cu vorba, cu fapta, cu toată dragostea chemării lui. Să citim din nou cap. 23 al Evangheliei după Matei și să ne păzim ca nici o iotă din acele cuvinte grele ale Mântuitorului să nu ni se potrivească nouă. Să nu ne arate cineva cu degetul întru neîmplinirea datoriei către Biserică și Neam. După trecerea și acesteia încercări grele, preoțimea întreagă să poată sta cu fruntea sus, împăcată cu mai mult decât împlinirea îndato-

Cuvinte arhieresti

— Din pastoralele dela Crăciunul anului 1944 —

Primum astăzi Cartea pastorală a P. S. Sale Episcopului Nicolae al Oradiei. Refinăm dintr'însa următoarele:

„Solia plină de bucurie și de mângâiere a praznicului nașterii celei după trup a Domnului — cântată atât de frumos de îngerii din Vifleem — este pacea, împăcarea noastră cu Dumnezeu, și, ca o urmare și încununare a acestei împăcări, chemarea noastră la treapta înaltă și la starea nepretuită de fii ai lui Dumnezeu.

Am cercetat vreodată cu folositoare răbdare, pe ce cale și prin cine putem ajunge la starea de fii ai lui Dumnezeu?

Dacă n'am făcut toți acest lucru până acum, să-l facem astăzi împreună, pentru luminarea, mângâierea și săturarea sufletelor noastre cu cele cerești. Căci de aceste întrebări și de răspunsul dat lor atârână însăși viața și fericirea noastră de pe pământ și din cer.

Astăzi toți oamenii sunt chemați și toți pot să ajungă la vrednicia de fiu al lui Dumnezeu, cu o singură condiție: Să creadă din tot sufletul, din tot cugetul și din toată inima lor în Domnul nostru Iisus Hristos și să-L primească de bunăvoie și cu bucurie drept Stăpân și Mântuitor al lor.

Noi suntem fii ai lui Dumnezeu după har și în dar, adică prin ajutorul, prin bunăvoința și iubirea lui Dumnezeu, iar Domnul Hristos este Fiul al lui Dumnezeu după fire, Fiul în înțeleșul cel mai adevărat și mai cuprinzător al acestui cuvânt. Noi suntem fii ai lui Dumnezeu născuți în timp, Domnul Hristos este Fiul al lui Dumnezeu mai presus de orice timp.

ririlor sale, în cea mai grea cotitură a destinului românesc; iar poporul să nu se fi simțit singur, părăsit, neînțeles. Să facem să se vorbească iar de «sate și preoți».

În numele acestei preoții luptătoare pentru Hristos și Neam, fără a mai schița un program de activitate, încă odată zicem: de cumva până acum, frate, nu ai lăsat crucea din mână, să n'o lași tocmai acum. Ridică-o, tot mai sus. De cumva ai lăsat-o cu voie sau fără voie, ți-a scăpat, cearcă și o ridică din nou, ca să fii «gata totdeauna să răspunzi oricui îți cere socoteală de nădejdea ta», și ca să nu fii ca soldatul, care, în timp ce camarazii lui merg înainte în marș în jurul drapelului, el rămâne în urmă să-și lege molitierile.

Numai astfel, «ce-am fost, vom mai fi și mai mult decât atâtea».

Preot GH. C. DIACONU

Vrednicia de fii ai lui Dumnezeu nu o putem dobândi decât trecând — cu ajutorul harului dumnezeesc — printr-o adâncă și atotcuprinzătoare schimbare a sufletului nostru. Mai de aproape această schimbare însemnează lepădarea și zdrobire necruțătoare a păcatului din noi și a tuturor lucrurilor prin care am stat în slujba păcatului, apoi, apropiere din ce în ce mai mare și legătură din ce în ce mai strânsă cu Dumnezeu pe calea iubirii, gândire statornică la cele duhovnicești, dor nepotolit după desăvârșire, căutare neînterupă după cei ce duc la ea, urmare tainică a vieții Domnului nostru Iisus Hristos, făcută cu scopul de-a ajunge la o asemănare cât mai mare cu aceasta, în sfârșit iubire și păzire cu orice preț și cu orice jertfă a poruncilor lui Dumnezeu, care sânt pâinea cea de toate zilele a unui suflet mântuit.

Omul, ajuns la starea și vrednicia de fiu al lui Dumnezeu, nu mai are în el duhul robiei față de păcat și al temerii, ci duhul libertății și al nevinovăției, al încrederii și al îndrăzneției fiștii, duh în puterea căruia el îi zice lui Dumnezeu, din toată inima, cu toată încrederea și iubirea: Avva, adică: Părinte.

„Noi, cari am rostit mereu, în rugăciunile noastre, cererea stăruitoare pentru alinarea suferințelor și eliberarea din robie a fraților noștri, trebuie să ne bucurăm astăzi din tot sufletul, că și pentru el începe să răsară, din nou și definitiv, soarele libertății creștine și naționale.

O viață nouă va fremăta iarăși prin Maramurășul voevodal, Valea Someșului și a Crișului Repede, ca și pe celelalte meleaguri străbune. Multe altare amuțite vor răsună de cântările de preamărire și de mulămă, ce se vor ridica, deodată cu fumul jertfei de tămâie, spre tronul Celui Prea Înalt. În școli până acum încuiate vor putea a-lunga iarăși miile de copii ca să-și lumineze sufletul — prin graiul străbun — cu lumina cunoștinței lui Dumnezeu și a înțelepciunii omenești. În lungul și latul pământului eliberat vorba românească va fi de acum deapaururi slobodă. Cântecul și hora străveche vor înveseli de lănoavă pe cei tineri și vor mângâia pe cei în vârstă. Ochii bătrânilor, ai mamelor și ai copiilor nu vor mai vărsa lacrimi de durere și desădejde, ci de negrăită bucurie.

Tot ce am pierdut, dacă vom fi vrednici, vom putea câștiga din nou. Case se vor mai zidi, ogoarele muncite cu hărnicie vor mai rodi, toate celelalte se vor mai găsi... Alte lucruri mai de preț să nu pierdem noi, ca de pildă: credința în Dumnezeu, dragostea față de Biserica cea sfântă, iubirea fierbinte de Neam și de Țară și cinstirea de Rege, care sânt tot atâtea stâlpi, pe care răzimăm viața noastră de pe pământ și cea din cer.

Fiți mari la suflet în aceste ceasuri mari ale istoriei!

Fiți cu încredere nezdruincată în viitorul neamului!

Fiți cu acultare față de cei ce Vă vorbesc cu cumpăt și cu înțelepciune!

Certuri, împărecheri, zavistii și nici un fel de păcat între voi să nu fie. Nimeni să nu samene vrajă și vânt, ca să nu culeagă furtună.

Fiți toți un suflet, un gând, o simțire sfântă, românească!

Aspecte din Sibiu

— Viața religioasă —

Cel mai biruitor aspect sibian este fără îndoială cel religios. Doar aici tronează falnic marea catedrală a ortodoxiei ardelenice cu o „solianică” cupolă, cinsită cu mare slavă. Aici este reședința ortodoxismului național, înălțat măglic pe treptele spiritualității, de către marele cărturar mitropolit Dr. Nicolae Bălan, care radiază în unde cuceritoare puterea de renaștere a credinței străbune și a marilor aspirații naționale. Înconjurat de sfetnici ascultători și harnici, pe care și i-a crescut el pe la diferitele așezăminte universitare din țară și strălucite, stăpânește în mod binefăcător întreaga noastră viață religioasă, creând elanuri nestăpânite întru rodnicia sentimentului ortodox național.

„Revista Teologică” este instrumentul de îndrumare și propagare a idelilor aureolate de credința strămoșească și tot prin ea se face întărirea așezămintelor culturale-naționale. Harnicii lui colaboratori, sub puterea sugestiunilor arhieresti, știu să desprindă din studii neobosite, săvârșite cu răvnă în bibliotecă lor, lumina cea sănătoasă, cu care să împărtășească sufletul neamului. „Telegraful Român” întemeiat de marele arhieru Șaguna, este arma de apărare a ortodoxiei noastre împotriva rădăcirilor ispititoare și împotriva atacurilor provenite din atrana stângă.

„Lumina Satelor” este gazeta religioasă închinată hranei sufletesti a enoriașilor din cuprinsul hotarelor străbune, așezați prin văi și munte, pe coaste și creste de dealuri și în șesurile largi și primitoare ale apelor românești. Prin acest organ cu funcțiuni atât de binefăcătoare se pipăie cu meșteșug doctoricesc toate ranele sufletesti ale neamului și se hrănesc nădăjduirile de biruință în veac. Lozincă ce strălucește pe steaguri atestate așezări, este: „În tine e mântuirea ta, Sioane”.

Și toți cei ce se înșirue sub acest steag de biruință sufletesti, sunt convinși de adevărul că încrederea conștientă în sine e scăparea noastră morală și națională.

Academia Teologică condusă cu înțelepciune biblică și cu dinamism „Paulian” de către părintele Șaniloae pregătește cu grijă, dragoste și temere duhovnicească pe sacerdoții de mâine, cari vor săvârși la altarul Domnului Taina cea cuceritoare a împărtășaniei.

Da, afirmăm cu toată hotărârea, că inima vieții noastre ortodoxe pulsează în

Eveniment cultural și artistic

— Deschiderea stagiunii teatrale în Sibiu —

În ziua de Bobotează, la ora 3 d. a., s'a desfășurat, în sala renoită a Teatrului municipal din Sibiu, solemnitatea deschiderii stagiunii teatrale din acest an.

Teatrul Național din Iași, astăzi pribeag, biruind multe și mari greutăți a izbutit să îplinească o veche dorință a românilor sibieni de-a avea, în acest oraș, un teatru românesc permanent, unde, pe lângă o reculegere sufletească binefăcătoare pentru auditoriu, să se cultive arta dramatică în condiții superioare.

Inaugurarea actului sărbătoresc s'a început, conform vechiului și bunului obicei din bătrâni, printr-o slujbă religioasă, săvârșită de păr. Arhimandrit-vicar Teodor, care la sfârșit a rostit câteva cuvinte frumoase ocazionale.

Salutul municipiului Sibiu l-a adus dl primar Dr. Sever Pop, iar al Teatrului Popular, de curând întemeiat, dl Friedman. La urmă a grăit, cu toată căldura sufletului, directorul Teatrului Național din Iași, dl Ștefan Boțolu, exprimând mulțumiri recunoscătoare tuturor sprijinitorilor cari, cu fapta și cuvântul, au contribuit la înlăturarea dificultăților, împreunate cu prezența în Sibiu nostru de astăzi a unui teatru național românesc.

La reprezentația de inaugurare, — s'a jucat drama lui Davila, Vlaicu Vodă, — în sala arhiplină au fost prezenți numeroși fruntași sibieni, în frunte cu I. P. S. Mitropolit Nicolae și cu înalții reprezentanți ai Armatei, și alte distinse personalități, care au aplaudat cu entuziasm această neuitată manifestare culturală și artistică în cetatea Sibiului.

În atențiunea preoților refugiați

Salariul Preoților refugiați și utilizați în Arhiepiscopia noastră, pe lunile Octombrie, Noiembrie și Decembrie 1944; Și ajutorul de iarnă, au fost ordonanțate de On. Ministru al Cultelor.

Ele se pot ridica dela Cassa arhiepiscopale din Sibiu, fie în persoană, fie printr'un delegat cu procură pe care se va aplica sigilul Oficiului parohial al parohiei locale.

Cel-ce dorește să primească banii prin poștă sau C. E. C., vor comunica printr'o carte poștală adresa exactă, la care să li se trimită banii.

Consiliul Arhiepiscopesc

Sibiu, că aici se lămuresc probleme, se plămădesc și se limpezesc curente și că pulsațiile acestor inimi sănătoase se resimt binefăcătoare în toată țesătura vieții noastre de neam românesc.

Z. Sandu

FOIȘOARA

Creștinismul și progresul omenirii

Vremurile pe care le trăim, fără îndoială, pun la o foarte serioasă încercare întreg edificul valorilor, pe baza cărora s'a structurat existența omenirii până în prezent. În setea sa nestăvilită spiritul uman a uzat și a abuzat adeseori de avântul revoluționar care animă, desigur în mod legitim, toate marile prefaceri ale istoriei. De aceea, în deosebi acum, când trăim într'un veac eminamente progresiv, se cade să înlăturăm o clipă graba și prejudecățile și să privim cu ochi limpezi și cu inima încălzită de iubire disinteresată și de grije supremă față de mai binele omenirii, spre tot ceea ce trebuie înlocuit, păstrat sau perfecționat din zestrea trecutului mai mult sau mai puțin îndepărtat. Căci

se înțelege dela sine că nu tot ce este moștenit, trebuie înlocuit, tocmai pentru că progres nu însemnează esențial răsturnare ci perfecționare. Ideea de progres trebuie să-și păstreze înțeleșul constructivist chiar și când suntem obligați să uzăm de negație, în așa fel încât negația să răsară din nevoia de afirmare pe alt plan al ființei.

Totuși, în treacăt vorbind, progresul nu se realizează cu necesitate în mod dialectic. Sau mai bine zis nu numai în sensul dialecticel obișnuite. Poate exista un progres bazat pe o evoluție dialectică inerentă, de tip hegelian, și un progres prin participăție, bazat pe o mișcare contrarie, de involuție, de întoarcere spre original, spre puritatea modelului. Sunt aicea două direcții contrarii care conțin același sens de progres, de perfecțiune și care ne-ar putea angaja într'o dis uție preliminară asupra distincției deosebite dintre Eu și lume, între spirit și materie. Lăsăm însă aceasta pentru mai târziu. Deocamdată vom spune doar atât că progresul, conceput ca o tendință continuă de trecere dela

omogen la eterogen nu este expresia integrală a ideli de progres, ceea angajează abia laturea materială a vieții.

În lumea existenței fizice orice progres se realizează prin negație, prin antiteză. Negația sau antiteza sunt caracteristice pentru modul contingentel fizice. Cu totul altfel se prezintă însă progresul privit ca o tendință de întoarcere dela eterogen la omogen, angajează desigur laturea existenței spirituale a omenirii. Aci negația și antiteza sunt înlocuite prin afirmare continuă și prin relație comunională. Relaționismul acesta cu sens veșnic afirmativ este caracteristic pentru modul de contingentă al vieții spirituale.

De fapt toate acestea sunt chestiuni elementare. Ele nu pot fi însă înțelese, dacă nu se face apel la distincția tranșantă care trebuie făcută între Eu și lume, dacă nu considerăm Eu și lumea ca două realități ontologice deosebite, guvernate de principii și legi deosebite. A considera Eu în funcție de realitatea fizică și realitatea fizică în funcție de Eu, sunt poziții metafizice la fel de periculoase. Relația nece-

sară nu trebuie confundată cu cauzalitatea necesară, pentru că atât Eu cât și lumea chiar dacă își au rațiunea de a fi una în cealaltă, rezultă totuși dintr'un izvor ontologic comun care le depășește pe amândouă în egală măsură.

Am spus aceasta cuvinte pentru a lămurii inițial ce trebuie să înțelegem prin progres și cum trebuie să concepem progresul omenirii, pentru a vedea în ce măsură contribuie sau împledece creștinismul realizarea lui. După o prejudecată care încă mai persistă, Religia este un element reacționar în cadrul vieții sociale. Ea este totdeauna o moștenire a trecutului și este prin excelență conservativă, profesând principii cu caracter de imuabilitate. La prima vedere s'ar părea că ea contrazice orice avânt de progres, întrucât ridică la rangul de dogmă principiul stării pe loc. În aparență creștinismul nu are ce căuta în mijlocul duhului progresist al acestui veac. Totuși, dacă alungăm graba și prejudecata, vom constata că de fapt creștinismul este în contradicție numai cu un anumit sens al progresului, și anume cu sensul său material. Dacă înțelegem prin progres ne-

Biserica și Statul

Ziarul *Voința Transilvaniei*, în numărul său de anul nou, și sub titlul de „Zid lângă altare”, se ocupă de ideea, ivită de curând, despre separarea între stat și biserică.

Iată cum numitul ziar, în articolul semnat de E. Boșca-Mălin, ia atitudine în această chestiune:

În ultimul timp a început să se vânture atât în coloanele presei cât și, în anumite adunări publice ideea separării bisericii de stat. Contra acestui spirit s'a ridicat cu toată tăria dl G. Pop, ministrul cultelor, un adânc înțelegător al rosturilor naționale.

Tendința de a se înlătura funcția spirituală fundamentală din organismul statului, mai ales în vremea involburărilor de acum, trebuie înlăturată cu toată hotărârea, pentru că alături de Armată și Școală, religia în Stat este și trebuie să fie considerată ca manifestarea cea mai adâncă, și ca atare ea trebuie respectată, apărută și ocrotită. Biserica este „mama neamului nostru” — cum o numea Eminescu. — ea a fost mereu prezentă în toate manifestările vijelioase de atungul veacurilor, participând cu generoase sacrificii la apărarea neamului pe întregul rotogol al gliei străbune.

Întreaga cultură românească nu se poate pricepe fără Biserică. Școlile înființate de biserică au fost multe veacuri singurele care luminau în întuneric poporul de clăcași, palmașii gliei muncite din neam în neam. Toate revoluțiile de descătușare de sub apăsarea stăpânirilor feudale au fost pornite ori îndrumate temeinic de biserică și prin slujitorii ei, luptători nu numai cu crucea. „Preoți cu crucea'n frunte” nu este numai o hiperbolă poetică, ci exprimă o realitate ce nu poate fi contestată. Vlădicile ei, preoții modești ai altarelor de lemn, fără multă știință de carte, au fost totdeauna în fruntea poporului de jos, ocărmitori ai lui pe linia destinului național.

Înălțarea României, a poporului întreg, îndrumarea lui pe drumul integrității și sincerei democrații naționale, nu se poate face fără concursul larg al bisericii și înafara preceptelor moralei creștine.

Biserica și Statul au mers împreună pe întregul drum al afirmării noastre ca popor. Titlul ei de glorie este acela că a servit ideea de stat și națiunea. De aceea despărțirea de stat a uneia dintre cele mai importante instituții fundamentale ale României libere, o considerăm ca o încercare de sdruncinare a înseși rosturilor adânci ale poporului nostru.

Neamul de creștini din arcul Carpaților nu îngăduie atentate contra bisericii.

Dați-Vă obolul pentru cel încercați de soartă!

„Dragă” ..., „frate” ...

Urmărind cu atenție literatura noastră ziaristică precum și convorbirile dintre oameni, cu ușurință, dar cu suspinuri în suflet ajungem la izbutoarea constatarea a dispariției, aproape totală, din vocabularul nostru, a cuvintelor atât de armonioase și de scumpe nonă: „dragă” și „frate”... — În schimbul acestora însă, citim, și auzim, adeseori, cuvinte scrise și pronunțate din ură și din dorința feroce de răzbunare, ca de pildă: „trădător”, „tâhar”, „bandit”, „hoț” etc.

Nu-l vorba aci de-a scoate în evidență numai o deficiență de vocabular, ci de a remarca sărăcirea în sufletul nostru de ceea ce reprezintă cuvântul „dragă” sau „frate”. Remarcăm o sărăcie evidentă, aproape totală, spirituașă, o criză și prevertire a spiritului nostru. Azi după ce citești colidianele noastre, în majoritatea lor, sau asisti la vreo discuție, rămâi cu deplorabila impresie că par'că, s'a umplut lumea numai de imbecili, tâlhari, trădători, hoți, răsvrațiți, răsbunători, etc. Nuști ce să mai crezi: mai suntem oameni normali, sau cine știe ce anormalități, produse „standard” de ală civilizației și culturi contemporane? Am putea spune că asistăm nu numai la un crâncen războiu de materiale, ci la și mai crâncen războiu de manifestare reciprocă a urei, războiului dintre spiritele lavrăjmășite, pervertite...

Pervertire spirituală!.. Iată bilanțul nostru intrinsec.

Dacă dragostea, frățietatea, sunt pedestalele pe care se sprijină pacea, — și numai pe acestea se poate sprijini — dacă odată cu prezența lor reală în sufletele noastre, s'a sălășluit pacea, apoi, de bunăseamă că și absența lor nu poate să constituie decât antipodul păcii, adică ura războiului și toate celelalte urmări ale lui care tulbură spiritul, uman.

Ai de străină este lumea de azi de decăzut ei, încât prin bine înțelegem rău, prin adevăr înțelegem minciună, prin om înțelegem animal; și a spune cuiva „dragă” sau „frate” înseamnă — așa se interpretează azi — a te călca pe tîlc, pe demnitatea ta, a te subestima, a-ți pierde din individualitate sau din personalitate, — în sens egoist vorbind. Iar inteligent se numește acela care urăște pe altcineva și-și folosește darul acesta ca mijloc de exploatare, de subminare a semenului său.

Și, a spune cuiva imbecil, trădător sau oricum în sensul acesta, este totuși cu a te supraestima, a-ți da importanță și a te valida murmurilor.

Am uitat câtă nobleță, gingăsie, exprimă cuvântul „dragă” sau „frate” atunci când îl adresezi cuiva, nu de pe buze, ci din inima, fără rezerve mintate, desinteresate, ca o identificare a interiorului cu exteriorului; am uitat că, în felul acesta pronunțat, echivalează cu renaștere spirituală; înseamnă a se naște

o nouă ființă omorâtă în sufletul nostru. Am uitat că acest înțeles cuvânt este reprezentantul, corespondentul fidel al dragostei. Am uitat, iarăși, că acolo unde este dragoste, care „răbdă îndelung”, nu poate fi neiertare; că acolo unde ea predomină, fiind „plină de bunătate”, nu încapă răutatea; că acolo unde primează iubirea, care „nu știe de pizmă”, zavistia n'are ce căuta; că unde dragostea își are cu vîntul care „nu se laudă”, nu poate sta întresul meschin; că acolo unde dragostea are preponderența, este exclusă îngâmfarea și primejdioasa hipertrofie a personalității; că sufletul stăpânit de iubire, care „nu se poartă cu micușna” este dirijat de adevăr; gata de jertfă, de dăruire totală; că acolo unde domnește ea, fiindcă „nu se aprinde de mânie” și „nu pune la cale rău”, guvernează blîndețea și iertarea, alimentate de bine; că unde dirijază dragostea, care „nu se bucură de nedreptate”, ci se bucură de adevăr, domnește dreptatea, echitatea și adevărul. Căci dragostea „toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduiește, toate le răbdă. Dragostea nu pierie niciodată”.

Absența dragostei, frățietății din noi, iată cauza urei și haosul existent azi!

Un singur pas avem dela război până la pace: înlocuirea urei prin dragoste. Și pasul acesta nu-i greu de făcut, căci nu cere nici armată, nici tunuri, nici tancuri. Nu se cere doar, curățirea „vasului” nostru de orice zgură internă, care ar împiedeca pătrunderea iubirii în noi. Când iubirea va pătrunde întreaga noastră ființă, vom putea ușor înlocui cuvintele de ură prin „dragă” sau „frate”, pacea sălășluindu-se atât în noi, cât și în lume.

Deci, la an nou, om nou și lume nouă...

În loc de a ne ură să înțindem mâna unii altora, în semn de creștinăscă frățietate, Căci știu câte că:

„Eu ți-s frate, tu-mi ești frate”
„În noi doi un suflet bate”.

Avram Petric

Citiți și recomandați
în cercurile D-Vstre

Revista Teologică

Organ pentru știință și viața bisericească - Apare lunar

sub patronajul I. P. Sf. Mitropolit
NICOLAE al Ardealului

Director:

Prof. Dr. Grigorie T. Marcu

Redacția și Administrația:

**Academia teologică „Andreiană”
SIBIU, str. Mitropoliei 24-28**

Abonament anual Lei 900.- (nouă sute)

Imprumutul refacerii

Statul, pentru a nu recurge la o inflație și mai mare, ce ne ar duce cu pași repezi la un dezastru economic sigur și inevitabil, iar pe de altă parte pentru a putea face față greutăților financiare în curs, a hotărât lansarea unui imprumut intern.

Subscrierea a început Luni 8 crt. și se continuă cu multă stăruință în întreaga Țară. Lumea cu bani se silește să-și plaseze bani în „ceva” cât mai sigur. În București s'a încheiat tranșa I-a și s'a deschis tranșa II-a. Imprumutul este „liber”, adică fără nicio constrângere din partea autorităților.

Prin subscrierea la acest imprumut ajutam Țara acum la nevoi, iar de altă parte oamenii cu bani găsesc un plasament sigur și rentabil.

Imprumutul este pe timp de 6 ani, începând dela 1. August 1945 cu o dobândă de 5% anual.

Condițiunile acestui imprumut sunt astfel stabilite în cât vor asigura în mod permanent, un curs susținut titlurilor emise.

La o subscriere de 50 000 Lei, subscripție contra chitanță, fără nume, dar cu număr, cetățenii vor primi contra a 15 000 Lei o monedă jubiliară de aur care comemorează realipirea Ardealului la Patria-Mamă, medalie care va crește cu siguranță. Un „Napoleon” azi se negociază cu cca. 65.000 Lei prin „bursa neagră”.

Aurul care se întrebuințează la baterea acestor medalii și cari reprezintă 2% din producția noastră anuală, a fost predat Monetăriei Naționale, înainte de Crăciun.

În cercurile conducătoare stăpânește cca mai deplină mulțumire și se crede că succesul imprumutului va avea efecte binefăcătoare asupra întregii noastre vieți economice.

Ajutând Țara, ne ajutam pe noi înșine.

Deci subscrieți cu încredere la imprumutul refacerii.

„Libertate și ordine”. — Regele Gheorghe al Angliei în urările rostite de Crăciun, într'un mesaj la radio, a declarat: «Cu prilejul acestei mari sărbători, mai mult poate decât în orice alt anotimp, facem urări pentru renașterea libertății și ordinii în sânul tuturor națiunilor, astfel încât fericirea și înțelegerea să predomină, iar flagelul războiului să poată fi izgonit. Pentru anul ce vine să dați dovadă pe deplin de acel curaj și de aceea crednță în Dumnezeu, care singură ne dă puterea de a suporta vechile dureri și de a face față noilor încercări, până când ziua, în care mesajul de Crăciun: *Pace pe pământ și între oameni bună învoire*, va deveni în sfârșit o realitate».

Regele a mai zis: «Dacă privim înapoi spre zilele de Crăciun din primii ani de război, putem spune cu siguranță că întinerecul scade treptat».

gația a tot ce este moștenire a trecutului, dacă prin acest progres cu orice preț înlegem aplicarea dialecticii inexorabile a a antitezei, atunci religia nu trebuie decât negată și înlăturată. Lumea în continuă prefacere, lumea etern dornică de ceva nou, lumea cu flinta pururea înalte, lumea posedată de gândul unei infinite realizări în orizontalitate nu se poate împăca nicio-dată cu lumea religiei atât de calmă, atât de statornică, atât de neschimbătoare și de pururenică.

De fapt progresismul cu orice preț naște dintr'o corupție prea materializantă a progresului vieții omenești. Va trebui să se înțeleagă odată că omul este purtătorul a două ordini ontologice deosebite, care nu se pot nesocoti una în detrimentul celeilalte. Prin realitatea sa psihică, al cărui principii sunt în primul rând spontaneitatea creatoare și libertatea, omul depășește radical cadrele ordinii fizice. El este o realitate fizică, plus încă ceva ce nu se vede și care constituie esențialul uman și nu se poate explica nicio-dată ca atare pe calea evoluției naturale, căci tre-

ceea dela instinct la rațiune și libertate contrazice radical principiul determinismului și al uniformității fatale a legilor naturii.

Omul este ceva dincolo de natură, și el stăpânește natura prin forțe care o depășesc pe aceasta și care aparțin realității spirituale. Grație realității sale spirituale omul poate fi considerat creator de cultură, adică depozitar de puteri care depășesc natura modelând-o prin sensuri voite de om. De unde rezultă că Eul este transcendent față de natură, că posedă oarecum apriorice, independente de natură și că contactul cu experiența este doar un prilej de realizare a acestor sensuri apriorice. De fapt existența umană nu este altceva, decât o continuă obiectivitate a sensurilor apriorice implicate în Eul omenesc, prin mijlocirea experienței.

Așadar, după ce știm toate acestea, ce este progresul omenirii în sensul său autentic, spiritual? Este setea de obiectivare a spiritului prin formele pe cari i le pune la dispoziție experiența, este setea de realizare prin cultură a spiritului, este tendința titanică de a se supune cursul în-

flexibil al determinismului naturii voinței libere a spiritului creator. Este cu un cuvânt realizarea voinței suverane a spiritului de a-și supune materia.

Este, cred, inutil să confruntăm creștinismul cu progresul astfel conceput. Ce este altceva creștinismul, decât triumful spiritului asupra materiei. Și chiar dacă funcția lui s'ar reduce la rolul pasiv de a menține în lume pururea trează conștiința spiritualității, cu toate atributele ei, existența lui ar fi pe deplin justificată pentru toate timpurile. Căci omul nu este om decât în măsura în care posedă conștiința trează a unicității lui cosmice, adică a spiritualității sale.

După câte am spus, chestiunea spiritualității este o chestiune de aprioritate și implicit de transcendență. Omul este om prin noțiunea sa ideală dar devine om cu rațiunea sa fizică, în măsura în care participă la natura ideală. Nu există om decât în momentul în care ființa a încorporat în natura sa proprie sau în cosmos, un grăunte de spiritualitate, de transcendență, adăugând naturii ceva ce ea prin sine însăși nu posedă. Ori creștinismul care este

vietuire prin har și nu prin puterile naturale ale omului, este expresia supremă a umanului. El ne învață de altfel și normele adevăratului progres uman, ale progresului spiritual, propoveduind: iubirea lui Dumnezeu și a omului, înlocuind astfel dialectica negativă a devenirii inerente prin dialectica pozitivă, relațională a devenirii prin participare la sensurile eterne, verticale ale transcendenței.

În fața vremilor de azi cutremurul nu este un element de reacțiune, ci o puternică forță de dinamizare a voinței libere și creatoare a spiritului uman. Și dacă cuvântul revoluție derivă într'adevăr din revolve, apoi el cuprinde întreg sensul progresului spiritual al omenirii. A revoluționa este egal cu a te întoarce pururea spre esențial, spre spirit, cu a descoperi mereu noi sensuri spirituale și a le incorpora în natură, cu a fi creator de cultură, adică om, purtător permanent în minte conștiința înălțății divine și simțind pururea prezența Aceluia care a făcut cel dintâi gest creator din Univers.

Preot Ioan Oprîș

O nouă împărțire administrativă

Circumscripțiile administrative vor fi compuse în felul următor, începând cu data de 1 Ianuarie 1945:

Circumscripția Alba Iulia, cu reședința Alba Iulia, formată din județele: Alba, Bihor, Cluj, Turda și Hunedoara.

Circumscripția Brașov cu reședința Brașov, formată din județele: Brașov, Dâmbovița, Mucel și Prahova.

Circumscripția București cu reședința București, formată din județele: Ilfov, Râmnicul-Sărat și Vlașca.

Circumscripția Constanța cu reședința Constanța, formată din județele: Brăila, Constanța, Ialomița și Tulcea.

Circumscripția Craiova cu reședința Craiova, formată din județele: Dolj, Gorj, Mehedinți și Romanați.

Circumscripția Galați cu reședința Galați, formată din județele: Covurlui, Fălciu, Putna Tecuci și Tutova.

Circumscripția Iași cu reședința Iași, formată din județele: Bacău, Iași, Neamț, Roman și Vaslui.

Circumscripția Pitești cu reședința Pitești, formată din județele: Argeș, Olt, Teleorman și Vâlcea.

Circumscripția Sibiu cu reședința Sibiu, formată din județele: Făgăraș, Sibiu, Târnava Mare și Târnava Mică.

Circumscripția Suceava cu reședința Suceava, formată din județele: Baia, Botoșani, Câmpulung, Dorohol, Rădăuți și Suceava.

Circumscripția Timișoara cu reședința Timișoara, formată din județele: Arad, Caraș, Severin și Timiș-Torontal.

Patria

Române, fii mândru de numele tău,
Ce duse-nt-a faima departe.
Icoana ei sfântă, prin viforul greu,
Norocul deapururi să-ți poarte.
Să-i aperi comoara, pe vecl moștenire,
Lăsată prin veac de străbuni;
Din sfânta credință și caldă-ți iubire
Urzește-l, pe creștet, cununi.
Încinge-i hotarul cu brațe de fier,
Să-i străjue 'n zări tricolorul;
Arată că 'n lume românii nu pier.
Ci-și apără vatra și ogorul.

(D. T.) George I. Breazu

În legătură cu împlinirea art. 13 din Convenția de armistițiu, se dau următoarele lămuriri:

Materialele de război aduse din Rusia Sovietică, în perioada dintre 22 Iunie 1941 și până la 23 August 1944, ca: armament, muniții, echipament de tot felul, dacă eventul s'ar găsi la întreprinderi sau autorități civile și particulare, trebuiesc restituite chiar în cazul când ele au fost cumpărate. De asemenea se vor restitui și materialele care au fost produse în timpul ocupației în fabricile ocupate, cu materie primă sovietică și care au fost aduse în țară după 22 Iunie 1941.

Se restituie și obiectele bisericesti ale parohiilor din aceste ținuturi, care au fost luate de către preoți odată cu evacuarea.

Nu se vor restitui materialele care au fost duse în timpul războiului în teritoriul Rusiei și apoi aduse în țară și care nu sunt bunuri sovietice.

Pentru a nu se produce abuzuri, cel interesat va înainta declarații speciale, urmând a fi supuse Comisiei aliate de control pentru verificare.

Particularii și autoritățile care nu au putut face și depune declarațiile până în prezent din motive bine întemeiate, sunt anunțați că în mod excepțional li se acordă un ultim termen până la 1 Februarie a.c., în care termen sunt obligați să depună declarațiile și materialele, cel din oraș și municipii la circumscripțiile de poliție, iar cel din comunele rurale la posturile de jandarmi.

Sărbătorirea Sfintei Bobotezi a decurs, în orașul Sibiului nostru, ca în fiecare an, în cadrul solemn ce i se cuvine.

În catedrală s'a săvârșit sf. Liturghie de un sobor de preoți, în frunte cu J. P. C. Sa Arhimandritul vicar Teodor.

O măreață procesiune a pornit apoi spre Piața Regele Ferdinand, unde pe tribuna oficială I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae, înconjurat de preoți, a făcut sfințirea apei, răspunsurile fiind date de corul dirijat de p. prof. Gh. Șoima. A urmat după aceasta botezul mulțimii prezente.

De față au fost căpeteniile și reprezentanți autorităților locale civile și militare, precum și un număr impunător de alți credincioși localnici.

Imprumutul Refacerii se face pe timp de șase ani, începând dela 1 August 1945, cu o dobândă de 5 la sută, și este absolut liber, nu e impozit. La o subscriere de 50.000 lei, cetățenii vor primi, contra 15.000 lei, o monedă jubiliară de aur, care comemorează realitatea Ardealului la Patria Măi, — medalie cu valoare garantată de stat, iar valoarea ei desigur va merge crescând.

Dați sânge pentru ostașii răniți în luptele de desrobire a Ardealului!

VITRINA CĂRȚII

Legende Religioase: Mărire Tie! — de Augusta Rubenescu, Sibiu, Tip. Arhidiecezană, Pg. 120. Preț 115 Lei. Nr. 23 al Bibliotecii Popasuri Duhovnicești.

Cartea doamnei Augusta Rubenescu e scrisă „pentru cei cari cred”. Socotim însă, că ea poate fi citită, cu oarecare folos, și de cei ce cred mai puțin sau, crescuți în școala materialismului, nu cred de loc. Legende religioase, 12 la număr, ale cărții „Mărire Tie”, se rapoartă la viața Mântuitorului, începând cu cei trei Crai dela răsărit, porniți cu daruri, spre locul „unde este noul rege, Dumnezeu nu născut, și de nimeni cunoscut”. Regele Irod n'a întârziat să-și trimită, și el, darul printr'un mare demnitar, măritului imperator dela Roma: scenă descrisă în vîl color. Urmează Hristos în vîrsta de copil, de tînar plugar, de învățător în mijlocul celor 12 învățăcei, plecați pe cărările întunecoase dintre munții Ierihonului; întâlnirea lor cu moabiții, pe urmă cu amoniții închinători la chipuri cioplite. Mântuitorul le arată singura și adevărata cale. Cel 12 se odihnesc, în drumul lung și stîncos, la umbra stejarului, al cărui trunchi avea să dea crucea de răstignire. Calea se continuă, în pustiu bîntuit de furturi monstruoase, care, la un semn al Domnului, se cufundă în adîncuri. Legenda celor 30 de arginți este de asemenea sugestiv încadrată și tîlmăcită. La sfîrșit

urmărim pașii drumului rătăcitor în căutarea Dreptății, ca în cele din urmă să i vedem oprindu-se, obosit și frânt de drum, în fața crucii Celui răstignit. Alci aruncă toiagul la pămînt, și își întinde brațele către Cel de pe cruce, strigînd: Val vouă! Ce ați făcut acestui drept? Voi ați răstignit Dreptatea, care era Iubire, ear în iubire se cuprindea Dreptatea.

Abea a treia zi, bătrînul drumet, rămas în apropierea Mormîntului, a putut rosti plin de fericire: „Dreptatea n'a murit, căci iată a înviat!”

Autoara legendelor amintite, fără a fi o mălastră a mînuirii condeiului, aduce totuș o contribuție, fie și modestă, pentru îndreptarea duhului vremii actuale și a preocupărilor strălune de literatură și de cultura românească.

e. h.

Istoria biblică Vechiul Testament de profesorul A. P. Lopuhin, traducere Patriarhul Nicodim, tom I ediție ilustrată, București 1944 pag. 584, preț 1 Lei: 1500.

Lucrarea aceasta face parte dintr'un op de 6 volume, dintre care 4 volume sunt la Vechiul Testament, iar două la Noul Testament. Ea a fost publicată la Saintpeterburg [Leningrad], înainte de războiul mondial, de profesorul rus Lopuhin, Cunosător al limbii rusești I. P. S. Patriarh Nicodim ne-o dă într'o frumoasă tîlmăcire românească în al 30 lea vol. din „Ogorul Domnului”. — Cartea cuprinde predoslovie autorului, urmează apoi două capitole: 1) Raționalismul biblic: originea și dezvoltarea lui istorică, și: 2, Cele mai nouă descoperiri arheologice în Egipt, Asiria și Palestina. Partea principală se împarte în 4 mari capitole: 1 Lumea antideluviană, 2 Lumea de după potop, 3 Avram și timpul lui, 4 Iosif și vremea lui. În capitolul din urmă se încadrează și viața lui Iov [p. 531—573].

În ultimele decenii resursele științifice ale istoriei biblice s'au înmulțit surprinzător. Descoperirile arheologice din Egipt, Palestina, Asiria — Babilonia pun la îndemînă material nou pentru confirmarea caracterului istoric al evenimentelor biblice, și astfel se înlesnește explicarea punctelor întunecoase din istoria biblică a Vechiului Testament. Istoriile Vechiului Testament fiind comparate cu documentele neîndoelnice contemporane evenimentelor, se dovedesc exacte până la cele mai mici amănunte, pentru că autorul extrage din descoperirile arheologice tot ceea ce se potrivește cu planul și scopul său, de a da o istorie biblică completă.

Cartea are caracter apologetic și prezintă o pildă de triumf asupra criticii față de istoria biblică. Numai din citirea lucrării se poate vedea ce mustrător neînduplecat este Lopuhin. Chiar și din punct de vedere mesianic această carte capătă greutate și autoritate. După Lopuhin Vechiul Testament este pregătire pentru Noul Testament. Zecăscă autoritate a unuia este strîns legată de autoritatea dumnezeiască a celuilalt.

Publicarea celorlalte volume din această lucrare va completa o lacună mare în literatura nouă teologică.

Prof. N. Neaga

Sărbătorirea dlui Iuliu Maniu

La 8 Ianuarie dl Iuliu Maniu a împlinit vârsta de 72 ani. Din acest prilej mai mulți dñi miniștri, membri marcanți ai partidului național-țărănesc, au sosit la Sibiu pentru a prezenta felicitări marelui bărbat politic. De asemenea un grup de peste 40 profesori universitari s'au prezentat la locuința Domniei Sale exprimându-i omagiile lor.

Urăm și noi dlui Iuliu Maniu ani mulți cu sănătate și putere de muncă, pentru a contribui mai departe, cu sfatul său luminat și cu patriotismul Domniei Sale neîncovoiat, la conducerea țării prin greutățile vremurilor de față.

INFORMAȚIUNI

Primejdia explosibililor. Marele stat major face cunoscut că din cauza lipsei de supraveghere, numeroși copii tot mai cad victime exploziilor grenadelor, proiectilelor și altor materii explosive, găsite pe teritoriu. În consecință prefectura județului nostru, al Sibiului, a luat măsuri ca, prin organele sale în subordine, să sfătuească pe locuitorii din această parte a țării să semnaleze prezența numitelor obiecte explosive celor mai de aproape organe polițienești, pentru a se putea lua dispoziții trebuitoare.

Direcțiunea generală a Căilor Ferate Române a decis ca pe viitor taxa specială excepțională de 25%, ce a intrat în vigoare cu data de 1 Septembrie 1944, să se aplice și funcționarilor de stat, cari beneficiază de 50% și 75%, reducere, precum și militarilor, cari beneficiază de 75%, reducere din taxele tarifale.

Luptă desperată și zadarnică. Ungurii și nemții dela Budapesta se apără îndărjii, formând puncte de sprijin din fiecare casă și contribuind astfel la distrugerea unei mari părți din capitala ungară. Cu toată rezistența înverșunată a dușmanului, trupele române, — cum arată comunicatul Marelui stat major al armatei noastre, — au cucerit, sub comanda generalului Șova, 32 blocuri de case. Alte blocuri au fost ocupate de Ruși. Străzile Budapestei sunt pline de cadavrele soldaților nemți și unguri. Numărul prizonierilor crește zilnic, ca și prada de război.

Constituție nouă pentru Cehoslovacia. Postal de radio Londra transmite mesajul lui Dr. Eduard Beneș, președintele cehoslovac, care spune că Cehoslovacia va avea o nouă constituție și o administrație descentralizată, în special pentru Slovacia; în ținuturile cehă va fi administrație cehă, una slovacă în Slovacia, alta ucraineană în Rutenia subcarpatică.

Aprovizionare. Din Londra se anunță că s'au distribuit poporului din Grecia mari cantități de alimente. Numărul persoanelor, hrănite de englezi, trece de 500.000.

Tariful poștal a fost sporit astfel: Cartea poștală 19 lei; ilustrată 23 lei; scrisoare loco 23 lei, în țară 33 lei; taxa de recomandare 40 lei; telegrame loco, 7 lei cuvîntul. La cărți poștale și ilustrate se adaugă 1 leu timbru fiscal, iar la scrisori 2 lei timbru fiscal.

Subscrieți la

Împrumutul refacerii 1945

prin

C.E.C. — SIBIU

11—

Anunțuri și reclame

Cel mai răspândit ziar care poate fi întrebuințat pentru anunțuri și reclame în cercurile preoțesti din Ardeal, este

Telegraful Român

Anunțuri și reclame se primesc la Administrația ziarului, în Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45.